

KOMISJA
EUROPEJSKA

Strasburg, dnia 17.4.2018
COM(2018) 212 final

2018/0104 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**w sprawie zwiększenia bezpieczeństwa dokumentów tożsamości obywateli Unii
i dokumentów pobytowych wydawanych obywatelom Unii i członkom ich rodzin
korzystającym z prawa do swobodnego przemieszczania się**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SWD(2018) 110 final} - {SWD(2018) 111 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Zapewnienie bezpieczeństwa dokumentów podróży i dokumentów tożsamości jest jednym z najważniejszych elementów walki z terroryzmem i przestępczością zorganizowaną oraz budowania prawdziwej unii bezpieczeństwa. Wiele inicjatyw podjętych przez UE w ostatnich latach w celu poprawy zarządzania granicami zewnętrznymi opiera się na bezpiecznych dokumentach podróży i dokumentach tożsamości. Niedawna zmiana kodeksu granicznego Schengen¹ wprowadza obowiązek systematycznej kontroli wszystkich osób oraz weryfikacji ich dokumentów podróży, niezależnie od obywatelstwa posiadacza, z wykorzystaniem Systemu Informacyjnego Schengen (SIS) oraz bazy Interpolu zawierającej dane skradzionych lub utraconych dokumentów podróży (SLTD).

Obywatele UE coraz częściej korzystają z prawa do przemieszczania się. Ponad 15 mln obywateli UE mieszka, a ponad 11 mln pracuje w państwie członkowskim innym niż państwo, którego są obywatelami². Każdego roku ponad miliard osób podróżuje po terenie UE lub przekracza jej granice zewnętrzne³.

Niniejszy wniosek dotyczący rozporządzenia jest częścią planu działania z grudnia 2016 r. na rzecz wzmocnienia europejskiej reakcji na przestępstwa przeciwko wierzytelności dokumentów⁴, w którym Komisja przedstawiła sposoby rozwiązania kwestii bezpieczeństwa dokumentów, w tym dokumentów tożsamości i dokumentów pobytowych, w obliczu niedawnych ataków terrorystycznych w Europie. Cele tego planu działania zostały następnie zatwierdzone w konkluzjach Rady⁵, przyjętych po ponawianych przez Radę wezwaniach do poprawy bezpieczeństwa dokumentów tożsamości i dokumentów pobytu⁶.

Już w swoim komunikacie z 2016 r. „Zwiększanie bezpieczeństwa w mobilnym świecie: ulepszona wymiana informacji na rzecz walki z terroryzmem i wzmocnionych granic zewnętrznych”⁷ Komisja podkreśliła potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa dokumentów podróży i dokumentów tożsamości wszędzie tam, gdzie konieczne jest ustalenie, ponad wszelką wątpliwość, tożsamości danej osoby. Zwróciła także uwagę, że ulepszone podejście opierałoby się na solidnych systemach zapobiegania nadużyciom i zagrożeniom dla bezpieczeństwa wewnętrznego, wynikającym z luk w zabezpieczeniach dokumentów. Ponadto w sprawozdaniu na temat obywatelstwa z 2017 r. Komisja zobowiązała się do

---

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/458 z dnia 15 marca 2017 r. zmieniające rozporządzenie (UE) 2016/399 w odniesieniu do zintensyfikowania odpraw na granicach zewnętrznych z wykorzystaniem odpowiednich baz danych.

² Roczne sprawozdanie na temat mobilności pracowników wewnątrz UE za 2016 r. (dane za 2015 r.).

³ Tabele przedstawiające dane o transgranicznych podróżach obywateli UE 2015 (wszystkie powody) - http://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php/Tourism_statistics.

⁴ COM(2016) 790 final.

⁵ Konkluzje Rady w sprawie planu działania Komisji na rzecz wzmocnienia europejskiej reakcji na przestępstwa przeciwko wierzytelności dokumentów, przyjęte dnia 27 marca 2017 r. <http://www.consilium.europa.eu/en/press/press-releases/2017/03/27/jha-travel-document-fraud>.

⁶ Już w 2005 r. państwa członkowskie jednomyślnie przyjęły konkluzje Rady w sprawie norm minimalnych dotyczących bezpieczeństwa procedur wydawania krajowych dokumentów tożsamości (dokument Rady 14390/05). Następnie w 2006 r. została przyjęta rezolucja <http://register.consilium.europa.eu/doc/srv?l=PL&f=ST%2014938%202006%20INIT>.

⁷ COM(2016) 602 final.

przeanalizowania wariantów strategicznych w celu poprawy zabezpieczenia dokumentów tożsamości i dokumentów pobytowych⁸.

Spośród dwudziestu sześciu państw członkowskich UE, które wydają dokumenty tożsamości swoim obywatelom, w 15 państwach członkowskich posiadanie dokumentu tożsamości jest powszechne i obowiązkowe⁹. Zgodnie z przepisami UE dotyczącymi swobodnego przepływu osób (dyrektywa 2004/38/WE¹⁰) obywatele UE mogą posługiwać się dokumentami tożsamości jako dokumentami podróży, zarówno gdy podróżują po terytorium UE, jak i gdy wjeżdżają na teren UE z państw trzecich, i dokumenty te są w istocie często wykorzystywane na potrzeby podróży. Ponadto państwa członkowskie zawarły umowy z szeregiem państw trzecich, dzięki którym obywatele UE mogą podróżować, posługując się krajowymi dokumentami tożsamości. Obejmuje to również podróże do państw trzecich w celu zaangażowania się w działalność terrorystyczną i powrót do UE.

Obecnie poziom zabezpieczeń krajowych dokumentów tożsamości wydawanych przez państwa członkowskie oraz dokumentów pobytu obywateli UE zamieszkujących w innym państwie członkowskim, jak również dokumentów członków ich rodzin znacznie się różni, co zwiększa ryzyko fałszowania dokumentów oraz ryzyko przestępstw przeciwko wiarygodności dokumentów. Przysparza również obywatelom trudności praktycznych, kiedy próbują korzystać z przysługującego im prawa do swobodnego przemieszczania się.

Obywatele UE posługują się również dokumentami tożsamości w celu potwierdzenia swojej tożsamości w życiu codziennym w kontaktach z podmiotami publicznymi i prywatnymi, kiedy korzystają z przysługującego im prawa pobytu w innym kraju UE (przemieszczający się obywatele UE).

Zgodnie z dyrektywą 2004/38/WE przemieszczający się obywatele i członkowie ich rodzin, którzy nie są obywatelami jednego z państw członkowskich, również otrzymują dokumenty potwierdzające ich pobyt w przyjmującym państwie członkowskim. Podczas gdy dokumenty pobytu nie są dokumentami podróży, karty pobytowe dla członków rodzin przemieszczających się obywateli UE, którzy sami nie są obywatelami jednego z państw członkowskich, używane wraz z paszportem, dają ich posiadaczowi prawo do wjazdu na terytorium UE bez wizy, w przypadku gdy towarzyszy on obywatelowi UE lub do niego dołącza.

Fałszerstwo dokumentów lub niewłaściwego przedstawienie istotnego faktu w odniesieniu do warunków związanych z prawem pobytu zostały uznane za najbardziej istotny rodzaj oszustwa w kontekście dyrektywy¹¹, która z kolei w art. 35 zawiera przepis umożliwiający zwalczanie tego rodzaju oszustw.

W związku z powyższym konieczne jest aby UE, a w szczególności państwa członkowskie, zwiększyły wysiłki na rzecz poprawy bezpieczeństwa dokumentów wydawanych obywatelom UE oraz członkom ich rodzin będącym obywatelami państw trzecich. Zwiększone bezpieczeństwo dokumentów jest ważnym czynnikiem poprawy bezpieczeństwa w UE i na jej granicach oraz wspierania działań na rzecz skutecznej i rzeczywistej unii bezpieczeństwa.

---

⁸ Konkluzje Rady dotyczące sprawozdania na temat obywatelstwa UE za rok 2017, przyjęte dnia 11 maja 2017 r. <http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-9080-2017-INIT/pl/pdf>.

⁹ Co więcej, w pięciu innych państwach członkowskich obywatele mają obowiązek posiadania nieokreślonego dokumentu do celów identyfikacji. W praktyce jest to często dowód tożsamości.

¹⁰ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich (Dz.U. L 158 z 30.4.2004, s. 77).

¹¹ COM (2009) 313 final.

Wprowadzenie identyfikatorów biometrycznych, a w szczególności uwzględnienie odcisków palców, sprawia, że dokumenty są bardziej wiarygodne i bezpieczne. W tym kontekście kluczowe znaczenie ma możliwie jak najszybsze stopniowe wycofywanie dokumentów ze słabymi zabezpieczeniami.

Program prac Komisji Europejskiej na 2018 r. obejmuje przedstawienie inicjatywy ustawodawczej (REFIT) w celu zwiększenia bezpieczeństwa dokumentów tożsamości i dokumentów pobytowych wydawanych obywatelom UE i członkom ich rodzin, którzy nie są obywatelami jednego z państw członkowskich¹². Celem jest zwiększenie bezpieczeństwa europejskiego przez wyeliminowanie luk w zakresie bezpieczeństwa wynikających z niedostatecznie zabezpieczonych dokumentów, a także ułatwienie korzystania przez przemieszczających się obywateli UE i członków ich rodzin z prawa do swobodnego przemieszczania się dzięki zwiększeniu wiarygodności i uznawania ich dokumentów przy przekraczaniu granic.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

UE zapewnia swoim obywatelom przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości bez granic wewnętrznych, w której zagwarantowana jest swoboda przepływu osób, w powiązaniu z właściwymi środkami w odniesieniu do zarządzania granicami zewnętrznymi, azylu, imigracji, jak również zapobiegania przestępczości i terroryzmowi oraz zwalczania tych zjawisk. Europejczycy uważają swobodny przepływ za jedno z największych osiągnięć integracji europejskiej. Obejmuje on prawo do wjazdu na terytorium innego państwa członkowskiego i do wyjazdu z tego terytorium, a także prawo pobytu i zamieszkania na tym terytorium. Środki dotyczące swobodnego przepływu są nierozdzielnie związane ze środkami mającymi na celu zagwarantowanie bezpieczeństwa w Unii Europejskiej.

Wiele unijnych środków w zakresie bezpieczeństwa – takich jak systematyczne kontrole ustanowione przepisami kodeksu granicznego Schengen¹³ z wykorzystaniem Systemu Informacyjnego Schengen – opiera się na bezpiecznych dokumentach podróży i tożsamości. Usprawnienie wymiany informacji dzięki interoperacyjności systemów informacyjnych UE w zakresie bezpieczeństwa, zarządzania granicami i zarządzania migracją, zgodnie z ostatnim wnioskiem Komisji¹⁴, będzie również uzależnione od poprawy bezpieczeństwa dokumentów, m.in. na użytek kontroli tożsamości przeprowadzanych przez właściwe organy na terytorium państw członkowskich UE.

W dyrektywie w sprawie swobodnego przemieszczania się (2004/38/WE) określono warunki korzystania z prawa do swobodnego przemieszczania się i pobytu (zarówno czasowego, jak

---

¹² Temat ten był również omawiany w ramach platformy REFIT (Opinia platformy REFIT w sprawie wniosku obywatela (LiL 242) dotyczącego dokumentów tożsamości i dokumentów podróży, 7 czerwca 2017 r.). Platforma REFIT zachęciła Komisję do zbadania możliwości ujednoczenia dokumentów tożsamości i pobytu, lub ich wybranych kluczowych elementów, w celu ułatwienia swobodnego przepływu i eliminacji wyzwań, przed jakimi stają przemieszczający się obywatele UE w państwach ich przyjmujących.

¹³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/458 z dnia 15 marca 2017 r. zmieniające rozporządzenie (UE) 2016/399 w odniesieniu do zintensyfikowania odpraw na granicach zewnętrznych z wykorzystaniem odpowiednich baz danych.

¹⁴ Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ustanowienia ram interoperacyjności pomiędzy systemami informacyjnymi UE (współpraca policyjna i sądowa, azyl i migracja) COM(2017) 794 final.

Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady sprawie ustanowienia ram interoperacyjności między systemami informacyjnymi UE (w obszarze granic i polityki wizowej) oraz zmieniającego decyzję Rady 2004/512/WE, rozporządzenie (WE) nr 767/2008, decyzję Rady 2008/633/WSiSW, rozporządzenie (UE) 2016/399 i rozporządzenie (UE) 2017/2226.

i stałego) w Unii dla obywateli UE i członków ich rodzin. Dyrektywa ta stanowi, że w połączeniu z ważnym dokumentem tożsamości lub paszportem, obywatele UE i członkowie ich rodzin mogą wjechać na terytorium innego państwa członkowskiego i mieszkać w tym państwie, a także złożyć wniosek o odpowiedni dokument pobytu. Dyrektywa nie reguluje jednak wzoru i norm w odniesieniu do dowodów tożsamości, które mają być używane w celu wjazdu na terytorium państw członkowskich UE lub wyjazdu z ich terytorium. Podobnie nie określono w niej precyzyjnych norm dla dokumentów pobytowych wydawanych obywatelom Unii i członkom ich rodzin niebędącym obywatelami UE, oprócz tytułu, jaki dokumenty te mają nosić, tzn. „Karta pobytowa członka rodziny obywatela Unii” (zob. art. 10 ust. 1 dyrektywy 2004/38).

W ostatnich latach wprowadzono normy unijne w odniesieniu do kilku dokumentów tożsamości i dokumentów podróży stosowanych w Europie. W prawie UE już przewidziane są normy dotyczące zabezpieczeń i danych biometrycznych (wizerunek twarzy oraz odciski palców) w paszportach i dokumentach podróży wydawanych przez państwa członkowskie¹⁵ oraz jednolite wzorce wiz¹⁶ i dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich¹⁷. Normy te wykorzystuje się również na potrzeby zezwoleń na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego¹⁸ oraz zezwoleń wydanych na podstawie prawodawstwa unijnego dotyczącego legalnej migracji. Niedawno przyjęto nowy wspólny wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich, który ma na celu dalsze ulepszenie stosowanych w nim zabezpieczeń¹⁹. W przypadku braku środków harmonizujących państwa członkowskie mogą wybrać wzór kart pobytowych i kart stałego pobytu dla członków rodzin przemieszczających się obywateli UE będących obywatelami państw trzecich, który chcą stosować. Mogą w tej sytuacji zdecydować się na stosowanie tego samego „jednolitego wzoru”, jaki jest przewidziany w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1030/2002 ustanawiającym jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich²⁰, które zostało zmienione, jak wspomniano powyżej, w 2017 r., pod warunkiem że status członków rodziny obywatela Unii jest wyraźnie oznaczony na karcie oraz że eliminuje się możliwość pomyłki z dokumentami pobytowymi, które podlegają przepisom rozporządzenia nr 1030/2002²¹. W 2008 r. w oświadczeniu Rady²² państwa członkowskie wyraziły wolę wykorzystania w tym celu jednolitego wzoru, a kilka państw członkowskich wywiązało się z tego prawnie niewiążącego zobowiązania.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Art. 21 TFUE gwarantuje obywatelom UE prawo do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich UE. W art. 21 przewidziana jest możliwość działania Unii i przyjęcia przepisów w celu ułatwienia wykonywania prawa do

¹⁵ Rozporządzenie (WE) nr 2252/2004 (Dz.U. L 385 z 29.12.2004, s. 1). UK oraz IE nie stosują przepisów tego rozporządzenia.

¹⁶ Rozporządzenie (WE) nr 1683/95 (Dz.U. L 164 z 14.7.1995, s. 1).

¹⁷ Rozporządzenie (WE) nr 1030/2002 (Dz.U. L 157 z 15.6.2002, s. 1).

¹⁸ Rozporządzenie (WE) nr 1931/2006 (Dz.U. L 405 z 30.12.2006, s. 1).

¹⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1954 z dnia 25 października 2017 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1030/2002 ustanawiające jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich.

²⁰ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiające jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich (Dz.U. L 157 z 15.6.2002, s. 1).

²¹ Jak uznano w art. 5a rozporządzenia Rady nr 1030/2002.

²² Dokument Rady z dnia 11 czerwca 2008 r. (13.06), PV/CONS 26 JAI 188, 8622/08 ADD 1.

swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich, jeżeli działania służące osiągnięciu tego celu są konieczne do ułatwienia wykonywania tego prawa. Zastosowanie ma zwykła procedura ustawodawcza.

Rozporządzenie, którego dotyczy wniosek, ma ułatwić wykonywanie prawa obywateli UE do swobodnego przemieszczania się w bezpiecznym środowisku, tj. ułatwić wykonywanie przysługującego im prawa do podróżowania do dowolnego państwa członkowskiego i pobytu na jego terenie z krajowymi dokumentami tożsamości oraz do posługiwania się tymi dokumentami jako wiarygodnym dowodem potwierdzającym obywatelstwo, a także przysługującego im prawa do powoływania się na dokumenty pobytu wydane im jako osobom przebywającym w państwie członkowskim innym niż państwo, którego są obywatelami.

Wniosek przyczyni się do zwiększenia bezpieczeństwa dokumentów dzięki udoskonaleniu zabezpieczeń krajowych dokumentów tożsamości i dokumentów pobytu, co umożliwi wykonywanie prawa do swobodnego przemieszczania się w bezpieczniejszym środowisku. Zapewni to ochronę organów publicznych oraz obywateli UE i członków ich rodzin przed przestępczością, fałszerstwami i przestępstwami przeciwko wiarygodności dokumentów. W związku z tym niniejszy wniosek przyczynia się do poprawy ogólnego bezpieczeństwa w UE.

Art. 21 ust. 2 TFUE wyraźnie zapewnia podstawę prawną do wprowadzenia środków ułatwiających wykonywanie prawa obywateli UE do swobodnego przemieszczania się, m.in. przez zmniejszenie ryzyka oszustw polegających na fałszowaniu dokumentów oraz przez zapewnienie zaufania niezbędnego do swobodnego przemieszczania się.

- **Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)**

Zagrożenie terrorystyczne dla Unii Europejskiej ma charakter ponadnarodowy i do jego przezwyciężenia nie wystarczą same działania poszczególnych państw członkowskich. Terrorysty i przestępcy prowadzą działalność transgraniczną, przy czym – jak podkreślono w planie działania z 2016 r. – przestępstwa przeciwko wiarygodności dokumentów stały się czynnikiem ułatwiającym im prowadzenie działalności przestępczej. Bezpieczne dokumenty tożsamości i dokumenty pobytu to elementy, które są niezbędne do zapewnienia zaufania niezbędnego do swobodnego przemieszczania w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości.

Unia Europejska dąży ponadto do ułatwiania swobodnego przepływu osób w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości. Dotychczas poszczególne państwa członkowskie wykonywały swoje uprawnienia do wdrażania polityk krajowych w zakresie dokumentów tożsamości i dokumentów pobytu, lecz nie zawsze uwzględniały przy tym takie cele, jak ułatwianie swobodnego przepływu osób lub poprawa bezpieczeństwa na terenie Unii. Wprowadzono już szereg środków w celu rozwiązania problemów zidentyfikowanych na szczeblu krajowym. Na przykład niektóre państwa członkowskie utworzyły rejestry online umożliwiające organizacjom publicznym i prywatnym sprawdzanie autentyczności dokumentów. Nie istnieje jednak wspólne podejście do poprawy zabezpieczeń tych dokumentów i ustalania minimalnego zakresu danych, jakie powinny być na nich zamieszczone. To sprawia, że we wszystkich państwach członkowskich utrzymują się problemy, a także otwiera drogę do przestępstw przeciwko wiarygodności dokumentów.

Jeżeli na poziomie UE nie zostaną zastosowane środki w sposób spójny, nie uda się kompleksowo wyeliminować luk w zakresie bezpieczeństwa. Brak działań na poziomie UE będzie także oznaczał więcej praktycznych problemów dla obywateli UE, organów krajowych i przedsiębiorstw we wszystkich tych przypadkach, gdy obywatele mieszkają w różnych

państwach Unii i podróżują po jej terytorium oraz przekraczają jej granice. Rozwiązanie problemów systemowych związanych z bezpieczeństwem i swobodnym przepływem w celu zapewnienia wysokiego poziomu bezpieczeństwa krajowych dokumentów tożsamości i dokumentów pobytu za pomocą wprowadzenia wspólnych minimalnych norm zdecydowanie wymaga działania w skali całej UE. W przypadku żadnej inicjatywy mającej zaradzić obecnej sytuacji wyznaczone cele nie mogą zostać osiągnięte na poziomie krajowym. Wszystkie te dokumenty mają nieodłączny wymiar europejski ze względu na ich powiązanie z wykonywaniem praw do swobodnego przemieszczania się w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości.

Rozporządzenie, którego dotyczy niniejszy wniosek, nie ma nakładać na państwa członkowskie obowiązku wydawania dokumentów, które nie są obecnie wydawane.

- **Proporcjonalność**

Działanie UE może wnieść znaczną wartość dodaną do rozwiązania tych problemów, a w wielu przypadkach jest to jedyny sposób na stworzenie i utrzymanie zintegrowanego i kompatybilnego systemu. Bezpieczeństwo w Unii Europejskiej i na jej granicach zewnętrznych zostało mocno zachwiane w ostatnich miesiącach i latach. Nieustające wyzwania w zakresie bezpieczeństwa unaocznili nierozzerwalny związek, jaki istnieje między swobodnym przepływem osób w obrębie Unii Europejskiej a solidnym zarządzaniem granicami zewnętrznymi. Środki mające na celu poprawę bezpieczeństwa i zarządzania granicami zewnętrznymi, takie jak systematyczne kontrole z wykorzystaniem baz danych w odniesieniu do wszystkich osób, w tym obywateli UE, przekraczających granice zewnętrzne są mniej skuteczne, jeżeli główny instrument służący identyfikacji obywateli jest problematyczny nawet na poziomie krajowym.

Obywatele nie mogą również polegać na swoich dokumentach, aby wykonywać przysługujące im prawa, jeżeli nie mogą mieć pewności, że ich dokumenty będą uznawane poza granicami państwa członkowskiego lub państw członkowskich wydania.

Likwidacja „najsłabszego ogniwa” i wprowadzenie minimalnych wymagań dotyczących informacji zawartych w tych dokumentach oraz zabezpieczeń wspólnych dla wszystkich państw członkowskich, które je wydają, ułatwią swobodny przepływ i poprawią bezpieczeństwo na terenie w UE i na jej granicach. Wiele państw członkowskich opracowało już i wprowadziło zabezpieczone przed fałszowaniem dokumenty tożsamości. Pełna harmonizacja nie jest uzasadniona i proponuje się środek proporcjonalny zapewniający minimalne normy dotyczące zabezpieczeń dokumentów. Obejmuje to wprowadzenie obowiązku umieszczania odcisków palców, które stanowią najbardziej wiarygodny sposób ustalania tożsamości danej osoby, oraz środek proporcjonalny w świetle zagrożeń dla Unii związanych z bezpieczeństwem. W przypadku kart pobytowych wydawanych członkom rodziny będącym obywatelami państw trzecich zaleca się stosowanie tego samego wzoru, który już uzgodniono na szczeblu unijnym w rozporządzeniu 1030/2002 w odniesieniu do dokumentów pobytowych obywateli państw trzecich, do których rozporządzenie to ma zastosowanie.

- **Wybór instrumentu**

Rozporządzenie jest jedynym instrumentem prawnym zapewniającym bezpośrednio i wspólne wdrażanie prawa UE we wszystkich państwach członkowskich. W dziedzinie, w której rozbieżności okazały się szkodliwe dla swobodnego przepływu i bezpieczeństwa, rozporządzenie zapewni potrzebną wspólną płaszczyznę podejmowanych działań.

3. KONSULTACJE Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCENY SKUTKÓW

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

W konsultacjach wykorzystano metody o bardziej ogólnym zasięgu, takie jak konsultacje publiczne, ale także bardziej ukierunkowane konsultacje z państwami członkowskimi i grupami zainteresowanych stron. Ponadto w konsultacjach uwzględniono bezpośrednie uwagi od obywateli i opinie przedstawione na spotkaniach w ramach platformy REFIT, w których zachęcano Komisję do przeanalizowania możliwości ujednoczenia dokumentów tożsamości i pobytu, lub ich wybranych kluczowych elementów, w celu ułatwienia swobodnego przepływu i wyeliminowania utrudnień, z jakimi mają do czynienia przemieszczający się obywatele UE w państwach ich przyjmujących.

Szczegółowe informacje na temat wyników konsultacji znajdują się w załączniku 2 do oceny skutków towarzyszącej niniejszemu wnioskowi.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

Komisja udzieliła zamówienia na przeprowadzenie przez *Centre for Strategy & Evaluation Services* (CSES) analizy na temat „EU policy initiatives on residence and identity documents to facilitate the exercise of the right of free movement” [Inicjatywy unijne dotyczące dokumentów stałego pobytu i dokumentów tożsamości, które mają ułatwić korzystanie z prawa do swobodnego przemieszczania się] (analizę sfinalizowano w sierpniu 2017 r.).

Przegląd koncepcji inicjatyw został przeprowadzony przez Wspólne Centrum Badawcze Komisji.

Badanie przeprowadzone przez Milieu dla Parlamentu Europejskiego „The legal and political context for setting up a European identity document” [Prawny i polityczny kontekst dla ustanowienia europejskiego dokumentu tożsamości], maj 2016 r. również dostarczyło użytecznych informacji²³.

- **Ocena skutków**

Ocena skutków, na której opiera się niniejszy wniosek, została pozytywnie zaopiniowana przez Radę ds. Kontroli Regulacyjnej, która także przekazała kilka propozycji ulepszeń²⁴. W ocenie skutków rozważono szereg wariantów dotyczących dokumentów tożsamości i dokumentów pobytu w porównaniu ze stanem obecnym: w tym środki z zakresu prawa miękkiego, minimalne wspólne wymagania i szerszą harmonizację. Stan obecny uznano za niezadowalający, a szersza harmonizacja nie została uznana za proporcjonalną.

Preferowanym wariantem było zatem ustanowienie minimalnych norm bezpieczeństwa dla dokumentów tożsamości i minimalnych wspólnych wymagań odnoszących się do dokumentów pobytu wydawanych obywatelom UE, a w przypadku kart pobytowych dla członków rodzin obywateli UE będących obywatelami państw trzecich – stosowanie wspólnego jednolitego wzoru dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich. Działaniom tym powinny towarzyszyć środki z zakresu prawa miękkiego, co pozwoli zapewnić sprawne wykonanie dostosowane do specyficznej sytuacji i potrzeb każdego państwa członkowskiego.

Środki przewidziane w tym wariantcie przyczynią się do poprawy uznawalności dokumentów w całej UE, a ulepszenie zabezpieczeń dokumentów, które jest w nim przewidziane,

---

²³ [http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2016/556957/IPOL_STU\(2016\)556957_EN.pdf](http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2016/556957/IPOL_STU(2016)556957_EN.pdf).

²⁴ <http://ec.europa.eu/transparency/regdoc/?fuseaction=ia&language=pl>

przyniesie bezpośrednio oszczędności w zakresie kosztów powtarzalnych oraz oszczędności w postaci ograniczenia zbędnych formalności dla obywateli Unii i członków ich rodzin, organów administracji publicznej (np. funkcjonariuszy straży granicznej przeprowadzających kontrole dokumentów) oraz podmiotów publicznych i prywatnych świadczących usługi (np. linii lotniczych, służby zdrowia, banków i ubezpieczycieli oraz zakładów ubezpieczeń społecznych).

Inne korzyści płynące z preferowanego wariantu obejmują ograniczenie liczby przestępstw przeciwko wiarygodności dokumentów oraz przypadków kradzieży tożsamości, a także ogólną poprawę bezpieczeństwa (ograniczenie przestępczości, oszustw i terroryzmu) na terenie UE i na jej granicach. Do preferowanego wariantu w odniesieniu do dokumentów tożsamości dodano obowiązek zamieszczania w nich odcisków palców, aby jeszcze bardziej zwiększyć skuteczność proponowanych działań pod względem bezpieczeństwa. Zastosowanie dwóch identyfikatorów biometrycznych (wizerunek twarzy, odciski palców) zapewni lepszą identyfikację osób i pozwoli dostosować poziom zabezpieczenia dokumentów tożsamości obywateli UE i kart pobytowych wydawanych członkom rodziny będącym obywatelami państw trzecich do norm obowiązujących, odpowiednio, w przypadku paszportów wydawanych obywatelom UE i dokumentów pobytowych wydawanych obywatelom państw trzecich, którzy nie są członkami rodzin obywateli UE). Ulepszone dokumenty ułatwią także swobodny przepływ osób dzięki temu, że korzystanie z nich zostanie usprawnione i stanie się bezpieczniejsze i prostsze.

Okres stopniowego wycofywania dokumentów tożsamości i kart pobytowych dla członków rodzin obywateli UE, które nie spełniają norm określonych w preferowanym wariantcie, skrócono do 5 lat. Dokumenty o najniższym stopniu zabezpieczenia mają być stopniowo wycofywane w okresie 2 lat. Wszelkie dalsze opóźnienia we wdrażaniu tych zmian doprowadziłyby do powstania długoterminowych luk w zakresie bezpieczeństwa; byłoby to także niekorzystne z punktu widzenia spójności z innymi niedawno przyjętymi środkami w dziedzinie bezpieczeństwa w UE i na jej granicach zewnętrznych, co osłabiłoby ich skuteczność. Skrócenie procesu stopniowego wycofywania oznacza także szybsze korzyści w zakresie bezpieczeństwa, które przyniesie ulepszenie dokumentów.

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Inicjatywa ta została włączona do programu prac Komisji na 2018 r. w ramach inicjatyw REFIT w obszarze sprawiedliwości i przestrzegania praw podstawowych, którego podstawą jest wzajemne zaufanie.

Inicjatywa ta stanowi odpowiedź na opinię platformy REFIT. W swojej opinii²⁵ platforma REFIT zachęcała Komisję do zbadania możliwości ujednoczenia dokumentów tożsamości i pobytu, lub ich wybranych kluczowych elementów, w celu ułatwienia swobodnego przepływu i wyeliminowania utrudnień, z jakimi mają do czynienia przemieszczający się obywatele UE w państwach ich przyjmujących.

Komisja zbadała również możliwości wprowadzenia uproszczeń i zmniejszenia obciążeń. Do beneficjentów niniejszego wniosku zalicza się obywatele i przedsiębiorstwa oraz organy administracji publicznej. W ocenie skutków oszacowano roczne oszczędności w zakresie kosztów powtarzalnych, wynikające m.in. z przyspieszonych kontroli przed wejściem na pokład w całej UE, przyspieszonej kontroli dokumentów w całej UE przy otwieraniu rachunku bankowego, oraz ze zmniejszenia rekompensat wypłacanych przez władze i linie lotnicze. Obywatele, przedsiębiorstwa i organy administracji publicznej również odczują

²⁵ Opinia platformy REFIT XIII.3a przyjęta w czerwcu 2017 r.

oszczędności w postaci ograniczenia zbędnych formalności, ponieważ wzory dokumentów i prawa z nimi związane będą powszechniej znane, a lepsze zabezpieczenie dokumentów ułatwi ich uznawanie.

- **Prawa podstawowe i ochrona danych**

Niniejszy wniosek ma pozytywny wpływ na podstawowe prawo do swobodnego przemieszczania się i pobytu zagwarantowane w art. 45 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej („Karta”), gdyż proponowane w nim przepisy służą rozwiązaniu problemów w zakresie uznawania zarówno dokumentów tożsamości, jak i dokumentów pobytowych, szczególnie w przypadku członków rodziny niebędących obywatelami UE, oraz w zakresie niewystarczającego poziomu zabezpieczenia tych dokumentów. Możliwa będzie bardziej wiarygodna identyfikacja osób fizycznych dzięki wykorzystaniu danych biometrycznych, co zapewni prawidłowość danych osobowych i ich odpowiednią ochronę.

Niniejszy wniosek wiąże się z przetwarzaniem danych osobowych, w tym danych biometrycznych. Wniosek może mieć wpływ na prawa podstawowe osób fizycznych, a mianowicie prawa zagwarantowane w art. 7 Karty dotyczącym poszanowania życia prywatnego oraz art. 8 dotyczącym prawa do ochrony danych osobowych. Przetwarzanie danych osobowych osób fizycznych, w tym gromadzenie danych, dostęp do danych i korzystanie z nich, ma wpływ na prawo do prywatności i prawo do ochrony danych osobowych na mocy Karty. Ingerencja w te prawa podstawowe musi być uzasadniona²⁶.

W odniesieniu do prawa do ochrony danych osobowych, w tym bezpieczeństwa danych, zastosowanie mają odnośne przepisy UE²⁷, tj. rozporządzenie 2016/679. Nie przewiduje się żadnych odstępstw od unijnego systemu ochrony danych, a państwa członkowskie mają obowiązek wprowadzić w życie jasne przepisy i warunki oraz solidne zabezpieczenia, zgodnie z odpowiednimi przepisami dorobku prawnego UE w dziedzinie ochrony danych. Obowiązek włączenia danych biometrycznych do dokumentów tożsamości obywateli UE i kart pobytowych wydawanych członkom rodzin obywateli Unii niebędącym obywatelami UE zostanie wprowadzony w życie przy zastosowaniu szczególnych zabezpieczeń zgodnych z tymi, które obowiązują w odniesieniu do paszportów i innych dokumentów podróży²⁸ oraz w przypadku dokumentów pobytowych²⁹.

---

²⁶ TSUE określił kryteria uzasadniające taką ingerencję w kontekście rozporządzenia 2252/2004 w sprawie C-291/12 Schwarz przeciwko Stadt Bochum, ECLI:EU:C:2013:670. Przypomniawszy, że dopuszcza się ograniczenia praw zagwarantowanych w Karcie, o ile „przewidziane są one ustawą, szanują istotę tych praw i wolności i, przy poszanowaniu zasady proporcjonalności, są konieczne i rzeczywiście odpowiednie w stosunku do celów interesu ogólnego uznanych przez Unię lub potrzeby ochrony praw i wolności innych osób” oraz uznał, że cele, „z których pierwszym jest zapobieganie fałszowaniu paszportów, a drugim uniemożliwienie bezprawnego z nich korzystania” spełniają te kryteria.

²⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Tekst mający znaczenie dla EOG) i dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia decyzji ramowej Rady 2008/977/WSiSW.

²⁸ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2252/2004.

²⁹ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1030/2002.

4. WPLYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu finansowego na budżet UE.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

• **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

W celu zapewnienia skutecznego wdrożenia przewidzianych środków oraz monitorowania jego wyników Komisja będzie nadal ściśle współpracować z odpowiednimi zainteresowanymi stronami – organami krajowymi i agencjami UE.

Komisja przyjmie program monitorowania produktów, rezultatów i skutków niniejszego rozporządzenia. Program monitorowania musi określać środki, które będą służyć do gromadzenia danych i innych niezbędnych dowodów, a także przedziały czasowe, w jakich będą one gromadzone. Rok po rozpoczęciu stosowania, a następnie co roku, państwa członkowskie powinny przekazywać Komisji pewne informacje uważane za niezbędne do skutecznego monitorowania funkcjonowania niniejszego rozporządzenia. Większość tych informacji będzie gromadzona przez właściwe organy w trakcie wykonywania przez nie obowiązków i w związku z tym nie będzie wymagała dodatkowych działań w zakresie gromadzenia danych.

Komisja oceni skuteczność, efektywność, przydatność, spójność i unijną wartość dodaną powstałych ram prawnych nie wcześniej niż po upływie 6 lat od daty rozpoczęcia stosowania, aby mieć do dyspozycji wystarczające dane na temat stosowania rozporządzenia. Ocena obejmie konsultacje z zainteresowanymi stronami w celu zebrania informacji zwrotnych na temat skutków wprowadzonych zmian legislacyjnych i miękkich środków. Punktem odniesienia, w stosunku do którego będą mierzone postępy, jest sytuacja wyjściowa w momencie wejścia w życie aktu ustawodawczego.

• **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

W rozdziale I (art. 1 i 2) wniosku określono przedmiot i zakres stosowania rozporządzenia. Dotyczy ono wszystkich dokumentów związanych z wykonywaniem prawa do swobodnego przepływu osób przez obywateli UE i członków ich rodzin, wymienionych w dyrektywie 2004/38/WE w sprawie swobodnego przepływu. Należą do nich krajowe dokumenty tożsamości, które umożliwiają wyjazd z innego państwa członkowskiego i wjazd do takiego państwa, dokumenty pobytowe wydawane obywatelom UE oraz karty pobytowe wydawane członkom rodzin obywateli UE niebędącym obywatelami UE.

W rozdziale II w art. 3 wymieniono ogólne wymagania, które muszą spełniać krajowe dokumenty tożsamości, w tym minimalne zabezpieczenia, jakie muszą one posiadać. Opierają się one na specyfikacjach zawartych w dokumencie ICAO 9303. Te specyfikacje ICAO są wspólne dla dokumentów podróży odczytywanych maszynowo i zapewniają globalną interoperacyjność, kiedy dokumenty są poddawane kontroli przy pomocy oceny wizualnej i urządzeń do odczytu.

W art. 4 opisano szczególne wymagania, które należy uwzględnić przy pobieraniu danych biometrycznych.

W art. 5 przewidziano pięcioletni okres wycofywania poprzednich wzorów, z wyjątkiem dokumentów nieprzeznaczonych do odczytu maszynowego zgodnie z dokumentem ICAO nr 9303, część 3 (wydanie siódme z 2015 r.), które będzie trzeba wycofać w okresie dwóch lat od daty rozpoczęcia stosowania rozporządzenia. Wspomniane okresy stopniowego wycofywania umożliwiają UE i jej państwom członkowskim jak najszybsze wypełnienie istniejącej luki w zakresie bezpieczeństwa w przypadku dokumentów tożsamości, przy

jednoczesnym uwzględnieniu wymogów w zakresie interoperacyjności, jeżeli dokumenty tożsamości nie spełniają norm określonych w części 3 dokumentu ICAO nr 9303 dotyczącej odczytu maszynowego.

Rozdział III (art. 6) dotyczy dokumentów pobytowych wydawanych obywatelom UE. Dokumenty te są dostępne dla obywateli UE, którzy skorzystali z przysługującego im prawa do swobodnego przemieszczania się, i określają ich prawo pobytu w przyjmującym państwie członkowskim, które jest zagwarantowane bezpośrednio postanowieniami Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Są one również dokumentem potwierdzającym zamieszkanie. Minimalne normy dotyczące zabezpieczeń w odniesieniu do wzoru tych dokumentów ułatwią ich weryfikację oraz ustalanie ich autentyczności przez inne państwa członkowskie, w szczególności w państwie członkowskim pochodzenia danego obywatela.

Rozdział IV dotyczy kart pobytowych wydawanych członkom rodzin obywateli UE, którzy skorzystali z przysługującego im prawa do swobodnego przemieszczania się. Karty te są wydawane członkom rodziny, którzy sami nie są obywatelami Unii. Poświadczają one ich pochodne prawo pobytu w przyjmującym państwie członkowskim, przysługujące im jako członkom rodzin obywateli UE, którzy skorzystali z prawa do swobodnego przemieszczania się. Ponadto, w przypadku gdy tacy członkowie rodziny są zobowiązani do posiadania wizy wjazdowej zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 539/2001 lub, w stosownych przypadkach, z prawem krajowym, karty pobytowe zwalniają ich z obowiązku posiadania wizy, kiedy towarzyszą obywatelowi Unii lub do niego dołączają.

Ponieważ w takich okolicznościach dokument ten może wiązać się ze zwolnieniem z obowiązku posiadania wizy, należy podnieść poziom jego zabezpieczenia. W szczególności zabezpieczenia powinny być takie same, jakie zostały przewidziane w odniesieniu do dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich wydawanych przez państwo członkowskie przepisami rozporządzenia Rady (WE) 1030/2002 ustanawiającego jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich (art. 7) ze zmianami. Jednakże, jak przewidziano w art. 10 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE, tytuł dokumentu musi zawierać odniesienie do statusu danej osoby jako członka rodziny obywatela Unii. Państwa członkowskie mogą stosować znormalizowany kod, szczególnie gdy odniesienie to jest zbyt długie, aby mieściło się w polu tytułu.

Szczegóły ustaleń dotyczących wycofywania kart pobytowych niespełniających wymogów określono w art. 8. Karty, które zostały już wydane przy zastosowaniu jednolitego wzoru określonego w rozporządzeniu Rady 1030/2002 zmienionym rozporządzeniem 380/2008, ale jeszcze nie zawierają zmian wprowadzonych rozporządzeniem (UE) 2017/1954, zostaną wycofane w okresie pięciu lat od daty rozpoczęcia stosowania rozporządzenia będącego przedmiotem wniosku. W przypadku pozostałych kart, w których nie uwzględniono jeszcze zmian wprowadzonych rozporządzeniem 380/2008 i które nie odpowiadają temu poziomowi zabezpieczenia, przewiduje się krótszy okres wycofania wynoszący dwa lata.

W rozdziale V określono wspólne przepisy dotyczące trzech rodzajów dokumentów.

W art. 9 opisano obowiązek wyznaczenia punktów kontaktowych do celów wdrożenia rozporządzenia, który nakłada się na państwa członkowskie.

W art. 10 określono ramy ochrony danych i doprecyzowano gwarancje ochrony danych.

W art. 11 określono, że Komisja ustanowi szczegółowy program monitorowania produktów, rezultatów i skutków niniejszego rozporządzenia.

Art. 12 zawiera przepis, zgodnie z którym Komisja powinna przedstawić Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie z wdrożenia niniejszego rozporządzenia oraz sprawozdanie zawierające główne wnioski z oceny. Komisja powinna przeprowadzić ocenę niniejszego rozporządzenia zgodnie ze swoimi wytycznymi dotyczącymi lepszego stanowienia prawa oraz zgodnie z pkt 22 i 23 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 13 kwietnia 2016 r.³⁰. Aby móc wydać takie sprawozdanie, Komisja musi oprzeć się na danych pochodzących od państw członkowskich.

W art. 13 określono, że rozporządzenie wchodzi w życie w dniu następującym po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Komisji Europejskiej, a datę rozpoczęcia stosowania rozporządzenia wyznaczono 12 miesięcy po jego wejściu w życie.

---

³⁰ Porozumienie międzyinstytucjonalne pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej a Komisją Europejską w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r.; Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1–14.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie zwiększenia bezpieczeństwa dokumentów tożsamości obywateli Unii i dokumentów pobytowych wydawanych obywatelom Unii i członkom ich rodzin korzystającym z prawa do swobodnego przemieszczania się

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 21 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów²,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Jednym z założeń traktatów UE było ułatwienie swobodnego przepływu osób przy zapewnieniu bezpieczeństwa narodom, poprzez ustanowienie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, zgodnie z postanowieniami Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
- (2) Obywatelstwo Unii wiąże się z przyznaniem każdemu obywatelowi Unii prawa do swobodnego przemieszczania się z zastrzeżeniem pewnych ograniczeń i warunków. Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady nadaje skuteczność temu prawu.³ Również art. 45 Karty zawiera przepisy zapewniające swobodę przemieszczania się i pobytu. Swoboda przemieszczania się wiąże się z prawem do wyjazdu z państw członkowskich i wjazdu na ich terytorium z ważnym dokumentem tożsamości lub paszportem.
- (3) Zgodnie z art. 4 dyrektywy 2004/38/WE państwa członkowskie wydają i odnawiają swoim obywatelom dowody tożsamości lub paszporty, działając zgodnie z przepisami krajowymi. Ponadto art. 8 dyrektywy 2004/38/WE stanowi, że państwa członkowskie mogą wymagać, aby obywatele Unii zarejestrowali się w odpowiednich organach. Państwa członkowskie są zobowiązane do wydawania

---

¹ Dz.U. C z [...], s. [...].

² Dz.U. C z [...], s. [...].

³ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich (Dz.U. L 158 z 30.4.2004, s. 77).

obywatelom Unii zaświadczeń o rejestracji na warunkach określonych w tym artykule. Państwa członkowskie są również zobowiązane do wydawania kart pobytowych członkom rodziny, którzy nie są obywatelami jednego z państw członkowskich, oraz do wydawania, na wniosek, dokumentów poświadczających stały pobyt i kart stałego pobytu.

- (4) Art. 35 dyrektywy 2004/38/WE stanowi, że państwa członkowskie mogą przyjąć niezbędne środki w celu odmowy, zniesienia lub wycofania jakiegokolwiek prawa przyznanego tą dyrektywą w przypadku nadużycia praw lub oszustw, na przykład małżeństw fikcyjnych. Za typowe przypadki oszustw w świetle przepisów dyrektywy⁴ uznano fałszowanie dokumentów lub nieprawdziwe przedstawienie istotnego faktu w odniesieniu do warunków związanych z prawem pobytu.
- (5) Plan działania w zakresie bezpieczeństwa dokumentów z grudnia 2016 r. odniósł się do ryzyka, jakie wynika z posługiwania się fałszywymi dokumentami tożsamości i dokumentami pobytowymi⁵, a w sprawozdaniu na temat obywatelstwa z 2017 r. zobowiązano się do przeanalizowania wariantów strategicznych w celu poprawy bezpieczeństwa dokumentów tożsamości i dokumentów pobytowych.
- (6) Niniejsze rozporządzenie nie nakłada na państwa członkowskie obowiązku wprowadzenia dokumentów tożsamości lub dokumentów pobytowych, w przypadku gdy nie są one przewidziane w prawie krajowym, ani nie wpływa na uprawnienia państw członkowskich do wydawania innych dokumentów pobytowych na mocy prawa krajowego nieobjętych zakresem prawa Unii, na przykład kart pobytowych wydawanych wszystkim mieszkańcom na terytorium, bez względu na ich obywatelstwo.
- (7) Niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na korzystanie z dokumentów tożsamości i dokumentów pobytowych z funkcją tożsamości elektronicznej przez państwa członkowskie do innych celów ani nie wpływa na przepisy określone w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014⁶, które przewiduje ogólnounijne wzajemne uznawanie identyfikacji elektronicznej w dostępie do usług publicznych i stanowi ułatwienie dla obywateli przemieszczających się do innego państwa członkowskiego, gdyż wprowadza wymóg uznawania środków identyfikacji elektronicznej w innym państwie członkowskim. Ulepszone dokumenty tożsamości powinny zapewnić łatwiejszą identyfikację i przyczynić się do lepszego dostępu do usług.
- (8) Prawidłowa weryfikacja dokumentów tożsamości i dokumentów pobytowych wiąże się z koniecznością stosowania przez państwa członkowskie odpowiedniego tytułu dla każdego rodzaju dokumentu. Dla ułatwienia kontroli dokumentów w innych państwach członkowskich tytuł dokumentu powinien być podany w przynajmniej jednym innym języku urzędowym instytucji Unii.

---

⁴ COM (2013) 837 final z 25.11.2013, s. 7 oraz COM (2009) 313 final z 2.7.2009, s. 15.

⁵ COM(2016) 790 final.

⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylające dyrektywę 1999/93/WE (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 73).

- (9) Zabezpieczenia są niezbędne do sprawdzenia, czy dokument jest autentyczny, oraz w celu ustalenia tożsamości osoby. Ustanowienie minimalnych norm dotyczących zabezpieczeń oraz włączenie danych biometrycznych do dokumentów tożsamości i kart pobytowych członków rodziny, którzy nie są obywatelami danego państwa członkowskiego, stanowi ważny krok na drodze do zwiększenia bezpieczeństwa posługiwania się nimi w Unii. Włączenie takich identyfikatorów biometrycznych powinno umożliwić obywatelom czerpanie pełnych korzyści z przysługujących im praw do swobodnego przemieszczania się.
- (10) Na użytek niniejszego rozporządzenia należy uwzględnić specyfikacje określone w dokumencie 9303 Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO) (wydanie siódme z 2015 r.) dotyczące dokumentów przeznaczonych do odczytu maszynowego, które zapewniają globalną interoperacyjność, w tym w odniesieniu do odczytu maszynowego i stosowania kontroli wizualnej.
- (11) Procedura pobierania odcisków palców oraz wykonywania zdjęcia wizerunku twarzy powinna uwzględniać szczególne potrzeby dzieci i być stosowana zgodnie z gwarancjami ustanowionymi w art. 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz w Konwencji Organizacji Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka.
- (12) Wprowadzenie minimalnych norm dotyczących zabezpieczeń i wzorów dokumentów tożsamości powinno umożliwić państwom członkowskim poleganie na autentyczności tych dokumentów, gdy obywatele UE korzystają z prawa do swobodnego przemieszczania się. Chociaż utrzymuje się możliwość zastosowania dodatkowych elementów krajowych, należy zapewnić, aby nie obniżały one skuteczności wspólnych zabezpieczeń ani nie miały negatywnego wpływu na transgraniczną interoperacyjność dokumentów tożsamości, jak na przykład możliwość ich odczytu przy użyciu urządzeń używanych przez państwa członkowskie inne niż te, które wydały dany dokument.
- (13) Rozporządzenie powinno zapewniać poszanowanie zobowiązań określonych w Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych, ratyfikowanej przez wszystkie państwa członkowskie i Unię⁷. Z tego względu należy zachęcać do włączenia dodatkowych elementów, które sprawiają, że dokumenty tożsamości stają się bardziej dostępne i łatwiejsze w użyciu dla osób niepełnosprawnych, np. osób słabowidzących.
- (14) Dokumenty pobytowe wydawane obywatelom Unii powinny obejmować określone informacje, dzięki którym będą one identyfikowane jako takie we wszystkich państwach członkowskich. Powinno to ułatwić uznawanie wykonywania prawa do swobodnego przemieszczania się przez przemieszczających się obywateli UE oraz praw związanych z tym wykonaniem, jednak harmonizacja nie powinna wykraczać poza to, co jest właściwe, aby zaradzić słabościom w obecnych dokumentach.
- (15) W odniesieniu do dokumentów pobytowych wydawanych członkom rodziny, którzy nie są obywatelami jednego z państw członkowskich, należy stosować ten sam wzór i zabezpieczenia, jakie są przewidziane w rozporządzeniu Rady (WE)

---

⁷ Dz.U. L 23 z 26.11.2009.

nr 1030/2002⁸ ustanawiającym jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (UE) 2017/1954⁹. Oprócz tego, że potwierdzają one prawo pobytu zwalniają również ich posiadaczy, którzy w przeciwnym razie podlegaliby obowiązkowi wizowemu, z konieczności uzyskania wizy, w przypadku gdy towarzyszą oni obywatelowi Unii lub do niego dołączają na terytorium Unii.

- (16) Art. 10 dyrektywy 2004/38/WE stanowi, że dokumenty wydawane członkom rodziny, którzy nie są obywatelami jednego z państw członkowskich, mają nosić nazwę „Karta pobytowa członka rodziny obywatela Unii”.
- (17) Dokumenty tożsamości oraz karty pobytowe członka rodziny obywatela Unii, których zabezpieczenia nie są wystarczające, powinny być wycofywane, biorąc pod uwagę zarówno ryzyko związane z bezpieczeństwem, jak i koszty ponoszone przez państwa członkowskie. Zasadniczo okres pięciu lat powinien być wystarczający do zapewnienia równowagi między częstotliwością, z jaką zwykle dokonuje się wymiany dokumentów, a potrzebą wypełnienia istniejącej luki w zakresie bezpieczeństwa na terytorium Unii Europejskiej. Jednak w przypadku dokumentów, które nie są wyposażone w istotne elementy, w szczególności umożliwiające odczyt maszynowy, ze względów bezpieczeństwa konieczne jest, aby okres ten był krótszy i wynosił dwa lata.
- (18) W odniesieniu do danych osobowych, które mają być przetwarzane w związku ze stosowaniem niniejszego rozporządzenia, zastosowanie ma rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych)¹⁰ Należy doprecyzować gwarancje mające zastosowanie do przetwarzanych danych osobowych. Osoby, których dane dotyczą, powinny być dobrze poinformowane o istnieniu w ich dokumentach nośnika danych biometrycznych, w tym o ich dostępności zbliżeniowej, a także o wszystkich przypadkach wykorzystania danych zawartych w ich dokumentach tożsamości i dokumentach pobytowych. W każdym przypadku osoby, których dane dotyczą, powinny mieć dostęp do danych osobowych przetwarzanych w ich dokumentach tożsamości i dokumentach pobytowych, a także do sprostowania tych danych.
- (19) W niniejszym rozporządzeniu należy określić podstawę gromadzenia i przechowywania danych znajdujących się na nośniku danych w dokumentach tożsamości i dokumentach pobytowych. Zgodnie z ustawodawstwem krajowym lub prawem Unii państwa członkowskie mogą przechowywać na nośniku danych inne dane na potrzeby usług elektronicznych lub w innych celach związanych z dokumentem tożsamości lub dokumentem pobytowym. Zasady przetwarzania takich danych, w tym zasady ich gromadzenia, oraz cele, do jakich dane mogą być wykorzystywane, powinny być określone przepisami prawa krajowego lub prawa Unii. Wszystkie dane krajowe powinny być pod względem logicznym

---

⁸ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiające jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich (Dz.U. L 157 z 15.6.2002, s. 1).

⁹ Dz.U. L 286 z 1.11. 2017, s. 9.

¹⁰ Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1.

i fizycznym oddzielone od danych biometrycznych, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu.

- (20) Państwa członkowskie powinny stosować niniejsze rozporządzenie najpóźniej 12 miesięcy po jego wejściu w życie. Począwszy od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie powinny wydawać dokumenty spełniające wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu.
- (21) Komisja powinna złożyć sprawozdanie z wykonania niniejszego rozporządzenia po upływie trzech lat od daty rozpoczęcia jego stosowania, uwzględniając kwestię tego, czy poziom zabezpieczeń jest właściwy. Zgodnie z pkt. 22 i 23 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa¹¹ Komisja powinna przeprowadzić ocenę niniejszego rozporządzenia na podstawie informacji zgromadzonych dzięki szczególnym uzgodnieniom w zakresie monitorowania, aby ocenić faktyczny wpływ rozporządzenia oraz potrzebę podjęcia dalszych działań.
- (22) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, lecz możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (23) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych oraz jest zgodne z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej obejmującymi prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, prawo do ochrony danych osobowych, prawo do swobodnego przemieszczania się oraz prawo do skutecznego środka prawnego,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT, ZAKRES STOSOWANIA I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie wprowadza surowsze normy dotyczące zabezpieczeń mające zastosowanie do dokumentów tożsamości wydawanych przez państwa członkowskie swoim obywatelom oraz do dokumentów pobytowych wydawanych przez państwa członkowskie obywatelom Unii i członkom ich rodzin, kiedy korzystają oni z prawa do swobodnego przemieszczania się.

---

¹¹ Porozumienie międzyinstytucjonalne pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej a Komisją Europejską w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r.; Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1–14.

Artykuł 2

Zakres

Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do:

- a) dowodów tożsamości, które państwa członkowskie wydają swoim obywatelom i o których mowa w art. 4 ust. 3 dyrektywy 2004/38/WE;
- b) zaświadczeń o rejestracji wydawanych obywatelom Unii, których okres pobytu w przyjmującym państwie członkowskim przekracza trzy miesiące, zgodnie z art. 8 dyrektywy 2004/38/WE, oraz dokumentów poświadczających pobyt stały wydawanych obywatelom Unii na wniosek zgodnie z art. 19 dyrektywy 2004/38/WE;
- c) kart pobytowych wydawanych członkom rodziny obywatela Unii, którzy nie są obywatelami jednego z państw członkowskich, zgodnie z art. 10 dyrektywy 2004/38/WE, oraz kart stałego pobytu wydawanych członkom rodziny obywatela Unii, którzy nie są obywatelami jednego z państw członkowskich, zgodnie z art. 20 dyrektywy 2004/38/WE.

ROZDZIAŁ II KRAJOWE DOKUMENTY TOŻSAMOŚCI

Artykuł 3

Normy dotyczące zabezpieczeń/wzór/specyfikacje

- 1) Dokumenty tożsamości wydawane przez państwa członkowskie są wytwarzane w formacie ID-1 i spełniają minimalne normy dotyczące zabezpieczeń określone w dokumencie ICAO nr 9303 (wydanie siódme z 2015 r.).
- 2) Tytuł dokumentu („Dokument tożsamości”) pojawia się w języku urzędowym lub językach urzędowych wydającego państwa członkowskiego oraz w co najmniej jednym innym języku urzędowym instytucji Unii.
- 3) Dokumenty tożsamości są wyposażone w nośnik danych o wysokim stopniu zabezpieczenia, który zawiera wizerunek twarzy posiadacza dokumentu i dwa odciski palców w interoperacyjnych formatach.
- 4) Nośnik danych ma wystarczającą pojemność i wydajność, aby zagwarantować integralność, autentyczność i poufność tych danych. Przechowywane dane muszą być dostępne na zasadzie zbliżeniowej i zabezpieczone, jak przewidziano w decyzjach wykonawczych Komisji przyjętych zgodnie z art. 2 rozporządzenia (WE) nr 1030/2002.
- 5) Z obowiązku złożenia odcisków palców zwolnione są następujące kategorie osób:
  - a) dzieci poniżej 12 roku życia;
  - b) osoby, od których pobranie odcisków palców jest fizycznie niemożliwe.
- 6) Państwa członkowskie mogą zamieszczać dane szczegółowe i adnotacje do użytku krajowego, zgodnie z wymogami przepisów ich prawa krajowego.

- 7) W przypadku gdy państwa członkowskie umieszczają podwójny interfejs lub osobny nośnik danych w dokumencie tożsamości, dodatkowy nośnik danych musi być zgodny z odpowiednimi normami ISO i nie może w żaden sposób zakłócać działania nośnika danych, o którym mowa w ust. 3.
- 8) W przypadku gdy państwa członkowskie przechowują w dokumentach tożsamości dane na użytek e-usług, takich jak administracja elektroniczna i e-biznes, dane krajowe muszą być pod względem logicznym i fizycznym oddzielone od danych biometrycznych, o których mowa w ust. 3.
- 9) W przypadku gdy państwa członkowskie wprowadzają do dokumentów tożsamości zabezpieczenia krajowe, nie obniża to poziomu interoperacyjności transgranicznej dokumentów tożsamości ani skuteczności minimalnych norm dotyczących zabezpieczeń.
- 10) Maksymalny okres ważności dokumentów tożsamości wynosi 10 lat. Odstępstwa mogą być przewidziane dla określonych grup wiekowych.

Artykuł 4

Pobieranie identyfikatorów biometrycznych

- 1) Identyfikatory biometryczne są pobierane przez wykwalifikowanych i należycie upoważnionych pracowników wyznaczonych przez organy krajowe odpowiedzialne za wydawanie dokumentów tożsamości.
- 2) W przypadku gdy występują trudności w pobieraniu identyfikatorów biometrycznych, państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie odpowiednich procedur gwarantujących poszanowanie godności danej osoby.

Artykuł 5

Stopniowe wycofywanie

Dokumenty tożsamości, które nie spełniają wymogów art. 3, tracą ważność w oznaczonym dniu upływu ważności lub najpóźniej pięć lat od dnia [*data rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia*], w zależności od tego, co nastąpi wcześniej. Natomiast dokumenty tożsamości, które nie zawierają funkcjonalnego pola przeznaczonego do odczytu maszynowego zgodnego z częścią 3 dokumentu ICAO nr 9303 (wydanie siódme z 2015 r.), tracą ważność w oznaczonym dniu upływu ważności lub najpóźniej dwa lata od dnia [*data rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia*], w zależności od tego, co nastąpi wcześniej.

ROZDZIAŁ III DOKUMENTY POBYTOWE DLA OBYWATELI UNII

Artykuł 6

Minimalny zakres informacji, które muszą być zawarte

Dokumenty pobytowe wydawane przez państwa członkowskie obywatelom Unii zawierają przynajmniej następujące informacje:

- a) tytuł dokumentu w języku urzędowym lub językach urzędowych danego państwa członkowskiego oraz w co najmniej jednym innym języku urzędowym instytucji Unii,
- b) wyraźną informację, że dokument jest wydawany zgodnie z dyrektywą 2004/38/WE,
- c) numer dokumentu,
- d) nazwisko (nazwiska) i imię (imiona) posiadacza,
- e) datę urodzenia posiadacza,
- f) datę wydania,
- g) miejsce wydania.

ROZDZIAŁ IV

KARTY POBYTOWE DLA CZŁONKÓW RODZINY, KTÓRZY NIE SĄ OBYWATELAMI JEDNEGO Z PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

Artykuł 7

Jednolity wzór

- 1) Przy wydawaniu kart pobytowych członkom rodziny obywatela Unii, którzy nie są obywatelami jednego z państw członkowskich, państwa członkowskie stosują ten sam format, który określono w przepisach rozporządzenia Rady (WE) nr 1030/2002 ustanawiającego jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (UE) 2017/1954 i wdrożonego przepisami decyzji Komisji C(2002)3069 z dnia 14 sierpnia 2002 r. określającej specyfikacje techniczne do jednolitego wzoru dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich, ostatnio zmienionej decyzją Komisji C(2013)6178 z 30.9.2013 r.
- 2) W drodze odstępstwa od ust. 1 na dokumencie wyraźnie wskazuje się, że jest on wydawany zgodnie z dyrektywą 2004/38/WE oraz nosi odpowiednio tytuł „Karta pobytowa członka rodziny obywatela Unii” lub „Karta stałego pobytu członka rodziny obywatela Unii”. Państwa członkowskie mogą stosować odpowiednio standardowy kod „Art 10 DIR 2004/38/EC” lub „Art 20 DIR 2004/38/EC”.
- 3) Państwa członkowskie mogą zamieszczać dane do użytku krajowego zgodnie z prawem krajowym. Przy zamieszczaniu i przechowywaniu takich danych państwa członkowskie przestrzegają tych samych wymogów, które zostały określone w art. 4 akapit drugi rozporządzenia Rady (WE) nr 1030/2002 ostatnio zmienionego rozporządzeniem (UE) 2017/1954.

Artykuł 8

Stopniowe wycofywanie istniejących kart pobytowych

- 1) Karty pobytowe członków rodziny obywatela Unii niebędących obywatelami jednego z państw członkowskich, które nie są w formacie określonym w odniesieniu do dokumentów pobytowych w rozporządzeniu (WE) nr 1030/2002 zmienionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 380/2008 w dniu [*data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia*], tracą ważność w oznaczonym dniu upływu ważności lub najpóźniej dnia [*dwa lata po dacie rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia*], w zależności od tego, co nastąpi wcześniej.
- 2) Karty pobytowe członków rodziny obywatela Unii niebędących obywatelami jednego z państw członkowskich, które są w formacie określonym w odniesieniu do dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich w rozporządzeniu (WE) nr 1030/2002 zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 380/2008, ale nie w formacie określonym w rozporządzeniu (WE) nr 1030/2002 zmienionym rozporządzeniem (UE) 2017/1954 w dniu [*data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia*], tracą ważność w oznaczonym dniu upływu ważności lub najpóźniej dnia [*pięć lat po dacie rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia*], w zależności od tego, co nastąpi wcześniej.

ROZDZIAŁ V WSPÓLNE PRZEPISY

Artykuł 9

Punkt kontaktowy

- 1) Każde państwo członkowskie wyznacza jeden organ jako punkt kontaktowy na potrzeby wykonania niniejszego rozporządzenia. Nazwę tego organu przekazuje do wiadomości Komisji oraz innych państw członkowskich. Jeżeli państwo członkowskie zmieni wyznaczony organ, informuje o tym odpowiednio Komisję i pozostałe państwa członkowskie.
- 2) Państwa członkowskie zapewniają, aby w punktach kontaktowych wiedziano o istnieniu podmiotów udzielających informacji i pomocy na poziomie Unii, takich jak Twoja Europa, SOLVIT, EURES, organy przewidziane w art. 4 dyrektywy 2014/54/UE, Europejska Sieć Przedsiębiorczości i punkty kompleksowej obsługi, oraz aby potrafią z nimi współpracować.

Artykuł 10

Ochrona danych osobowych

- 1) Bez uszczerbku dla stosowania rozporządzenia (UE) 2016/679 osoby, którym wydano dokument tożsamości lub dokument pobytowy, mają prawo do weryfikacji danych osobowych zawartych w tych dokumentach oraz, w stosownych przypadkach, do żądania ich sprostowania lub usunięcia.

- 2) Informacje w formie nadającej się do odczytu maszynowego umieszcza się na dokumencie tożsamości lub dokumencie pobytowym wyłącznie zgodnie z niniejszym rozporządzeniem lub ustawodawstwem krajowym wydającego państwa członkowskiego.
- 3) Dane biometryczne gromadzone i przechowywane na nośniku danych dokumentów tożsamości i dokumentów pobytowych wykorzystuje się wyłącznie zgodnie z prawem unijnym i krajowym do celów weryfikacji:
  - a) autentyczności dokumentu tożsamości lub dokumentu pobytowego;
  - b) tożsamości jego posiadacza za pomocą bezpośrednio dostępnych porównywalnych cech w przypadkach gdy okazanie dokumentu tożsamości lub dokumentu pobytowego jest wymagane przepisami.

Artykuł 11

Monitorowanie

Najpóźniej po upływie 12 miesięcy od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia Komisja ustala szczegółowy program monitorowania produktów, rezultatów i skutków niniejszego rozporządzenia.

W programie monitorowania określa się środki, za pomocą których dane i inne niezbędne dowody mają być gromadzone, a także przedziały czasowe, w jakich ma się to odbywać. Wskazuje się w nim również działania, jakie mają być podejmowane przez Komisję i przez państwa członkowskie w celu gromadzenia i analizowania danych oraz innych dowodów.

Państwa członkowskie dostarczają Komisji dane i inne dowody niezbędne do monitorowania.

Artykuł 12

Sprawozdawczość i ocena

- 1) Po upływie czterech lat od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie z jego wdrożenia.
- 2) Nie wcześniej niż sześć lat po dacie rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia Komisja dokonuje jego oceny i przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie z głównymi ustaleniami. Ocena zostaje przeprowadzona zgodnie z wytycznymi Komisji dotyczącymi lepszego stanowienia prawa.
- 3) Państwa członkowskie przekazują Komisji informacje niezbędne do przygotowania sprawozdań.

Artykuł 13

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Rozporządzenie stosuje się od dnia przypadającego 12 miesięcy po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący